

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

Director: **DIMITRIE ALEXANDRESCO**Redactor-proprietar: **I. S. CODREANU**Decanul Facultății de Drept din Iași, fost Procuror-general la Iualta
Curte de CasațieLicențiat în Drept și științe de Stat
Avocat

ABONAMENTUL

Pe an, în România, cu Tabla. . . 45 lei

Pe 6 luni 20

3 luni 10

Străinătate: 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

**Apare de două ori pe săptămână
sub redacțiunea unui comitet**

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația

București, CALEA RAHOVEI

Lângă Palatul Justiției

TELEFON 16/98 —

Cu numărul de Duminică viitoare vom începe a distribui **Tabla de materii pe 1912**, celor ce sunt la curent cu plata abonamentului și au achitat costul ei de lei 5.— Rugăm a fi scuzaji pentru întârziere care a provenit din cauza marelui număr de coale ce conține (22 coale tipar), ce a trecut peste prevederile noastre, fiind că conține pe lângă jurisprudența instanțelor de fond și întreaga jurisprudență a Curții de Casație. Această tablă iese din comun prezentându-se ca un adevărat reper-toriu juridic.

SUMAR

— Responsabilitatea preoților, de d-l avocat Ștefan Scriban;
— Articolul 28 din l. j. de ocole și maxima... «electa una via...», de d-l magistrat Ion I. Popovici;

JURISPRUDENȚA:

— Casație s. I: **Ana Mihaiu Matei și Șerban St. Bou cu Vasile M. Matei** (Judecătorul de ocol fiind competentă a judeca acțiunile în petițiune de ereditate până la valoarea de 3000 lei, e competent să judece și chestiunea relativă la starea civilă a unei persoane, c: se ridică de părți. — O persoană care se judecă sub noua legă din 1906 poate beneficia de dispozițiile acestei legi, care-l declară legitimat prin efectul recunoașterii părintelui său, în actul de naștere, urmată de căsătoria cu mama sa).

— Casație s. II: **Nae Ionescu, Haim Fainaru și Filip Nacht, condamnați pentru contrabandă vamală** (Introducerea frauduloasă de mărfuri, pe numele altuia, care este scutit de taxe în baza legii încurajării industriei naționale, constituie delictul de contrabandă vamală, de competența Trib. cu apel la Curte, Autorul delictului nu poate trage, dintr-o împrejurare personală complicelui, un folos pentru dânsul);

— Casație s. II: **Maria N. Georgescu cu Ceata Moștenitorilor din Voinească s. a.** (Tribunalul nu are îndatorirea, ca Comisia pentru stabilirea drepturilor moștenitorilor, de a face din oficiu investigațiuni conform noului cod silvic, cu privire la drepturile și posesiunea lor. — Toate cererile, acțiunile și apelurile sunt scutite de timbru).

— Curtea de apel București s. I: **G. Borneanu cu Elena Șoitari** (Nu este nevoie ca creanța să fie certă, lichidă și exigibilă pentru ca creditorul să poată obține o poprire, ca măsură conservatorie în condițiile art. 455 pr. civ., ci este suficient ca creanța să fie constatată prin act scris);

— Judecătoria Ocol. Budești-Argeș: **Radu Tomescu cu I. T. Popa** (Se consideră ca străin de succesiune moștenitorul care timp de 30 ani n'a făcut nici un act de moștenire, chiar dacă în acel interval de timp nimeni nu ar fi fost pus în posesia acelei averi).

Rezumatel Jurisprudenței Curții noastre de Casație

Casație s. I: **No. 1:** Copii adulterini. — Dacă ei pot fi legitimați prin căsătorie subsequentă a părinților lor. — Art. 304 c. civil modificat în 1906; **No. 2:** Mărturisire judiciară. — Principiul indivisibilității ei. — Derogațiune dela acest principiu. — Aplicarea principiului general atât în cazul când mărturisirea se ia ca o dovadă completă cât și atunci când se ia ca început de dovadă. — Art. 1201 c. civil; **No. 3:** Succesiune. — Acceptarea sau renunțarea la ea. — Prescrierea acestui drept prin 30 de ani. — De când începe a curge acest termen al prescripțiunii. — Art. 700 c. civil.

Casație s. II: **1:** Divort. — Pensie alimentară. — Acordarea ei soției. — Fixarea cuantumului ținându-se seama și de copilul ămas în îngrijirea ei. — Art. 250 c. civil; **No. 2:** Electoral. — Con-

testație la Curtea de apel. — Judecarea în fond, chiar în lipsa părților, după actele din dosar. — Art. 6, 7 și 12 l. permanentei listelor electorale; **No. 3:** Liste electorale. — Comuna urbană neresedintă. — Neadmisibilitatea recursului în casație. — Art. 23 l. permanentei listelor electorale; **No. 4:** Martori. — Materie penală. — Fratele și tatăl părții lezate. — Admisibilitate. — Art. 151 și 347 pr. pen. — **No. 5:** Opoziție penală. — Anularea ei în lipsa inculpatului. — Art. 203 pr. pen. — Recurs în casație. — Motive ce se pot invoca. — **No. 6:** Fals. — Certificat fals. — Inscrierea la un examen în baza lui. — Buna știință. — Descoperirea faptului, înainte de a fi înscris. — Existența delictului. — Art. 126 c. penal.

Casație s. III: **No. 1:** Zaharină. — Contravenție. — Constatare. — Proces-verbal. — Funcționari competenți. — Controlorul fiscal împreună cu ajutorul de primar al comunei rurale. — Presumpțiune că primarul a fost împiedicat. — Validitatea procesului verbal. — **No. 2:** Legea de urmărire. — Constație. — Obligația de a consenșa suma. — Căzul când se contestă titlul în baza căruia se face urmărirea. — Art. 19 l. de urmărire; **No. 3:** Legea de urmărire. — Constație. — Obligația contestatorului de a consenșa suma, afară dacă e un terțiu. — Controlor fiscal urmărit pentru delapidările percepturii. — Debitor direct al statului. — Art. 19 l. urmăririi și art. 26 l. organiz. finanțelor statului.

Responsabilitatea Preoților

Preotul bisericii Delea Veche din București, fiind chemat să celebreze o căsătorie, s'a opus fiindcă nunul era armean și pentru că trebuia să asiste preotul enoriei ginereului, cum cerea art. 23 din legea clerului mirean și circulara No. 128/906 a Protoieriei respective. De aici acțiune în daune contra preotului, care a fost condamnat la 200 lei despăgubire de către judecătorul de ocol. În apel, tribunalul Ilfov, secția IV-a, prin sentința No. 94/910, reduce condamnățiunea la o sută de lei, menținând principiul responsabilității preotului. Afacerea mergând în recurs, Suprema Curte, secția I-a, prin deciziunea No. 39/913,¹⁾ casează fără trimitere, punând principiul că tribunalele ordinare nu sânt competente să judece asemenea chestiuni de ordin spiritual bisericesc, care sânt de competența tribunalului bisericesc. Suprema Curte mai spune că acțiunea în daune nu se putea intenta înainte de a fi intervenit hotărârea tribunalului bisericesc, care forma o chestiune prejudicială și intru cât era vorba de o incompetență

¹⁾ Curierul Judiciar No 26/913.

ratione materiae, admite că motivul putea fi invocat direct în recurs, din care cauză casează fără trimitere.

Specia aceasta având o extremă importanță, vom căuta să insistăm, un moment, asupra ei.

Dela început, trebuie să observăm că Suprema Curte s'a întemeiat pe art. 19, 20 și 21 din legea clerului mirean care, pentru judecarea preoților, în ce privește faptele de natură canonică, organizează tribunale ecleziastice speciale. Soluțiunea Curții de Casație ar fi fost adevărată chiar dacă ar fi lipsit această lege. În adevăr, art. 21 din constituție spune: «Afacerile spirituale, canonice și disciplinare ale bisericii ortodoxe române se vor regula de o singură autoritate sinodală, conform unei legi speciale». Același text mai zice că «Religiunea ortodoxă a Răsăritului este religiunea dominantă a statului român».

Nu ne putem, prin urmare, închipui nici un amestec străin în biserică, nici un control din partea autorităților laice din punctul de vedere spiritual. Când preotul n'a venit să officieze, invocând norme de ordin canonic, tribunalul civil nu putea interveni spre a discuta valoarea și seriozitatea motivelor arătate de preot, căci atunci nu vedem de ce controlul s'a fi oprit aici și nu s'ar fi întins asupra ritualului, asupra formelor și așa mai departe. Cu modul acesta însă independența bisericii din punctul de vedere spiritual ar fi fost distrusă și am fi avut cel mai dezastros amestec al autorităților civile în interpretarea unei *taine*, cum este cununia sau botezul. Pasul acesta ar fi însemnat însă suprimarea bisericii.

S'a secularizat starea civilă (Art. 22 Const), s'a declarat că art. 1912 c. civ. a abrogat canoanele (nu insistăm asupra controversei), dar nimeni nu s'a putut gândi că autonomia bisericii a fost știrbită întru atâta încât judecătorul civil să fie competent să judece și interpreta rațiunile de ordin canonic care împiedică pe un preot de a celebra cutare sau cutare act religios.

Și în această privință nu era nevoie de nici-o lege, căci ajunge constituția spre a vedea că era vorba de o incompetență *ratione materiae* (Art. 109 pr. civ). Era aici o incompetență de ordine publică, de natură constituțională, care oprea instanța civilă de a pipăi temeiurile de ordin spiritual invocate de preot. Cu atât mai bine că legea cle-

rului mirean din 1906 *organizează* tribunale ecleziastice, tribunale care au existat întotdeauna pe temeiul canoanelor, căci abaterile canonice și afacerile disciplinare ale servitorilor bisericii n'au putut rămâne fără judecători.

Precum un tribunal judecă dacă e sau nu competent, tot așa și preotul bisericii Delea Veche a trebuit să vadă dacă poate sau nu să celebreze căsătoria, iar judecătorul civil nu-l putea sili să violeze canoanele pe care el, preotul, jurase că le va păzi.

Ceea ce însă e curios este faptul că se aduce indirect o sancțiune art. 22 din constituție, care declară benedictiunea religioasă obligatorie pentru căsătorie. Doctrina și jurisprudența s'au tocercat să demonstreze că simpla căsătorie civilă e valabilă, înlăturând, prin întreprindere o obligativitate formală de ordin constituțional,²⁾ a cărei violare ar fi trebuit să atragă nulitatea căsătoriei.

Dacă căsătoria e valabilă fără benedictiune religioasă, dacă căsătoria e un contract solemn civil, pe ce se întemeia acțiunea în daune? Sau judecătorul civil recunoștea implicit obligativitatea benedictiunii religioase? Problema e prea importantă, prea adâncă, pentru că vine în atingere cu însăși bazele Statului. Nici judecătorii de fond, nici Curtea de Casație n'au atins-o. Judecătorii de fond au admis, prin urmare, că putem avea o acțiune în daune motivată de satisfacerea unui interes religios, a unei credințe. Preotul care nu voește să boteze, să cunune, etc, violează el un drept?

Este adevărat că art. 19 din legea clerului mirean spune: «Preoții sânt datori să servească, în orice caz, toate oficiile religioase. Ei le vor servi fără plată aceloră dintre parohienii lor care nu vor fi în stare să plătească. Și admitând că consistoriul ar fi găsit că preotul trebuia să officieze, se naște imediat acțiunea în daune? Din intervențiunea prealabilă a consistoriului Curtea de Casație a făcut chestiune prejudicială.³⁾ Aceasta înseamnă că întâi trebuie să se pronunțe consistoriul și numai după ce va găsi că preotul e în culpă, se deschide calea acțiunii în daune.

²⁾ Pentru amănunte, vezi D. Alexandresco, I, ed II-a, p. 536 sq.

³⁾ Cu modul acesta chestiunile prejudiciale s'au înmulțit. Vezi asupra controversei, Alexandresco I, ed II-a, p. 58, 648 n. 3; 749; VII, p. 638 Tanoviceanu, Curs de Procedură Penală, pag. 144 urm.

Noi trebuie să recunoaştem dreptul preotului de a interpreta canoanele, așa că nu or-ce hotărâre a consistoriului ar putea motiva o acțiune în daune, chiar în părerea după care refuzul preotului poate da loc la o atare acțiune. În această părere, dacă preotul nu s'a facut culpabil de neglijență, de culpa lata, de rea credință, el nu va răspunde civilmente pentru refuzul său motivat, căci nu i se poate lua autonomia părerilor sale. Sânt atâtea controverse în dreptul canonic, încât trebuie să punem o limită strictă acțiunii în daune pe care n'o pot judeca tribunalele bisericești, precum n'o pot nici tribunalele militare (Art. 49 și 50 C. Just. Milit.).

Noi socotim însă că, în nici un caz, refuzul preotului, motivat sau nemotivat, nu poate da naștere la o acțiune în daune. Credem incompatibil acest mijloc indirect de constrângere dat în mâna judecătorilor civili, cu rolul bisericii în stat, căci mâne putem vedea preoți condamnați la daune cominatorii.

Sinuciența n'o putem găsi decât în măsurile disciplinare sau în or-care altele ce le pot lua autoritățile bisericești. Atât și nimic mai mult. Acest principiu se impune cu drept cuvânt acelor care consideră canoanele abrogate, iar căsătoria validă fără benedictiunea religioasă. Cum să recunoști existența unei acțiuni în daune contra preotului care nu vrea să te cunună, când proclami validitatea căsătoriei pur civile? Iată de ce chestiunea aceasta abea schițată aici, o considerăm de o extremă importanță, pentru că pune în joc principii și norme de ordin superior.

Dacă biserica noastră este și trebuie să fie una din temelii constituționale ale statului, dacă trebuie să voim ca preotul să-și poată îndeplini sacerdotiul său, vom face pentru instanțele civile un noli me tangere din separațiunea ce fatal se impune între ordinul secular și cel laic.

Tentativa aceasta de imixtiune, de control și cenzurare a actelor de ordin spiritual, dogmatic sau canonic trebuia oprită, și din 1910, abia în 1913 Suprema Curte a putut să caseze, fără trimitere, o sentință care ar fi adus o gravă atingere independenței bisericii.

Iată de ce am ținut să semnalăm această decizie care, necontestat, era așteptată cu o vie

nerăbdare de toți acei care înțeleg că or-ce știrbire adusă bisericii, e o atingere directă adusă statului.

ȘTEFAN SCRIBAN

Dorohoi

Articolul 28 din legea judecătorilor de ocoale și maxima: «electa una via...»

După dispozițiunile acestui articol judecătorul de ocol statuează *cu o competență nelimitată*, — pentru orice valoare, — asupra despăgubirilor civile rezultate din delictele sau contravențiunile supuse jurisdicțiunii sale, în baza principiului că judecătorul acțiunii principale este și acela al accesoriului.

Partea vătămată printr'o infracțiune oarecare, are conform art. 8 din proc. penală, dreptul de a opta în alegerea justiției civile sau represive în repararea prejudiciului suferit; de obicei ea însă alege calea penală pentru motivul că escutită de timbru și se judecă mai repede (Curs de proc. pen. I Tanoviceanu, 210 pag. 142), însă nu sunt rari cazurile și când se preferă calea civilă, și aceasta se întâmplă mai ales sub actuala lege a judecătorilor de ocoale, întrucât locuitorii de la țară în scopul de a nu se mai deplasa până la reședința judecătorei spre a reclama un furt buneoară, se adresează tot pe hârtie simplă până la 300 lei judecătorei comunei lor respective: — de aceia am observat acțiuni civile formulate în sensul și conținutul următor:

«Reclam în judecată *civilă* pe locuitorul... pentru că în noaptea de... s'a introdus printr'ascuns în curtea casii mele și spărgându-mi ușa coșarului mi-a furat un cal, pentru care cer a fi obligat *părătul* la suma de lei 299. În dovedirea celor reclamate cer chemarea *părătului* la *interrogator*.

Ce trebuie să decidă judecătorul de ocol față de asemeni cereri? Va procedea el la cercetarea pricinii, primind să i-se administreze probele admise de codul și procedura civilă: interogator, jurământ, etc...?

Socotesc că judecătorul de ocol fiind ținut prin art. 54 l. j. o. *de a descoperi și urmări faptele penale supuse jurisdicțiunii sale*, va trebui neapărat să se sesizeze, din oficiu, de comiterea unei

atari infracțiuni, și să suspende afacerea civilă pînă la transarea penalului în baza principiului că „*le criminel tient le civil en état*“, și apoi să statueze numai asupra daunelor civile în procesul civil suspendat.

Cestiunea ce urmează a se ști, acestea fiind expuse, este aceea dacă în acest chip nu se violează maxima: «*electa una via non datur recursus ad alteram*» de vreme ce reclamantul a înțeles să angajeze justiția civilă?

Răspunsul nu poate fi decât negativ pentru motivul că un reclamant deroagă de la quasi-contractul judiciar intervenit între el și pârât prin intrarea pe calea civilului, ci o altă persoană: Ministerul public, care nu e ținut să aibă în vedere considerațiunea de echitate pe care se reazimă această maximă, față de înaltul interes social, tradus în literă de lege penală, de a se reprima orice infracțiune la lege.

IOAN I. POPOVICI

Ocoale-Mari

Magistrat.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. I.

Audiența de la 13 Februarie 1913

Președinția d-lui C. R. MANOLESCU, Președinte

Ana Mihai Matei și Șerban Șt. S. Bou cu Vasile M. Matei

Acțiuni în petițiune de ereditate. — Competința judecătorului de ocol a le judeca pînă la valoarea de 3 000 lei. — Dreptul acelei instanțe de a judeca și verice excepțiuni relative la starea civilă a persoanelor din proces. — Legitimarea copiilor naturali. — Legea din 1906. — Recunoaștere făcută înainte de căsătorie. — Dreptul părinților a legitima pe copii prin căsătorie. — Căzul în care copiii nu pot beneficia de dispozițiile legii din 1906. — Art. 34 și 83 legea jud. de ocoale și 34 c. civil.

1) După art. 34 din legea judecătoriilor de ocoale din 1908, acțiunile în petițiune de ereditate se judecă de judecătorul de ocol în primă instanță pînă la valoarea de 3000 lei, iar după art. 83 din aceeași lege, înaintea judecătoriilor de ocol se pot invoca toate mijloacele de apărare și excepțiuni/cari, după dreptul comun, sunt admisibile în raport cu natura și importanța afacerii.

Prin urmare, dacă într-o acțiune în petițiune de ereditate de o valoare pînă la 3000 lei inclusiv, se ridică chestiunea relativă la starea civilă a unei persoane, judecătorul de ocol este competent să judece și această chestiune, întrucît este competent să judece acțiunea în petițiune de ereditate.

2) Legiuitorul din 1906, pentru a înlesni legi-

timarea copiilor naturali prin căsătorie subsecventă dintre părinții lor și în afară de cazul recunoașterii prin actul de căsătorie, singurul caz în care codul civil din 1865 admitea legitimarea, a admis legitimarea și atunci când recunoașterea a fost făcută înainte de căsătorie fie prin actul de naștere, fie prin ori-ce alt act autentic; iar pentru a regula și pe trecut situația acelor copii, ai căror părinți, fie din ignoranță, fie din neglijență, au omis să-i recunoască prin actul de căsătorie, legiuitorul a dat noiei legi caracterul de lege interpretativă, explicând prin expunerea de motive a legii că dela beneficiile acestei dispozițiuni nu vor fi îndepărtați de cît cei ce se vor fi judecat sub vechea lege și în contra cărora s'a aplicat vechiul text al art. 304 c. civ. din cauza respectului datorit autorității lucrului judecat.

Prin urmare, o persoană care se judecă sub noua lege din 1906 poate beneficia de dispozițiunile acestei legi care'l declară legitimat prin efectul recunoașterii părintelui său în actul de naștere urmată de căsătorie cu mama sa și deci aceea persoană trebuie considerată ca fiu legitim încă din momentul nașterii lui *).

Decizia 129/913. — Respins recursul făcut de Ana Mihai Matei și Șerban Șt. Bou, contra sentinței Trib. Vlașca No. 209/912, dată în proces cu Vasile M. Matei.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier I. N. Stambulescu;

Pe d-nii avocați Emil Oeconomu și Matei Iosefachi în dezvoltarea motivelor de casare; și

Pe d-l avocat P. Borș în combateri.

Deliberând,

Asupra motivului 1 de casare:

«Violarea art. 299 c. civ. și a art. 50 din legea judecătoriilor de ocoale».

«Sub forma sub care s'a făcut acțiunea de față, nu se putea discuta temeinicia cererii de ereditate făcută de intimat înaintea judecătorului de ocol, pînă ce nu se anula actul de adopție opus de subsemnatul».

«Or, atât acțiunea de anulare a acestui act, cît și ori-ce chestiune referitoare la starea civilă conf. art. 299 pr. civ. și 50 din legea judecătoriilor de ocoale nu se putea discuta înaintea judecătorului de ocol, incompetent de a hotărî asupra acestor cereri».

Având în vedere că prin sentința supusă recursului Trib. de Vlașca a admis ca fundată acțiunea în petițiune de hereditate intentată de intimatul în recurs Vasile M. Matei și a obligat pe recurenții Ana Mihai Matei și Șerban Șt. Bou să lase în plină proprie-

*) Acest rezumat a fost publicat în No. 28/913 pag. 335

tafe numitului lotul de cinci hectare ce s'a dat decedatului său tată, Mihai Matei, ca fruntaș după legea din 1896;

Având în vedere că se constată din zisa sentință că recurentul Șerban Stan St. Bou a susținut înaintea tribunalului că este fiu adoptat al lui decedus, la care intimatul a opus nulitatea adopțiunii pe baza legii interpretative a art. 304 c. civ. promulgată la 15 Martie 1906, care l'a legitimat prin căsătoria urmată între tatăl său, decedus și mama sa Stana încă din anul 1881;

Că recurentul a invocat atunci, ca mijloc de apărare, necompetința judecătorului de ocol, ca primă instanță și a tribunalului, ca instanță de apel, de a judeca nulitatea adopțiunii, de oare-că fiind vorba de o chestiune de stare civilă, potrivit art. 289 c. civil. numai tribunalele ordinare sunt singure competente să se pronunțe asupra unor asemenea chestiuni, — cerând să se suspende judecata acțiunii de față până când, pe cale principală, înaintea tribunalelor ordinare, se va judeca valabilitatea actului său de adopție, iar tribunalul a respins această excepțiune de necompetință pe motiv că judecătorul de ocol a fost competent să judece acțiunea intentată de intimat atât după valoare cât și după natura ei, deci și nulitatea adopțiunii, opusă pe cale de apărare, în sprijinul acțiunii principale;

Considerând că conform art. 34 legea jud. de ocole din 1908, acțiunile în petițiune de ereditate se judecă de judecătorul de ocol în primă instanță până la valoarea de 3000 lei;

Că după art. 83, aceiași lege, înaintea judecătorilor de ocol se pot invoca toate mijloacele de apărare și excepțiunile care, după dreptul comun, sunt admisibile în raport cu natura și importanța afacerii;

Considerând că din aceste dispozițiuni de lege rezultă că dacă într-o acțiune în petițiune de ereditate de o valoare până la 3000 lei inclusiv cum este în speță, se ridică chestiunea relativă la starea civilă a unei persoane — cum este necontestat și starea de copil adoptat în speță — judecătorul de ocol este competent să judece și această chestiune întru cât este competent să judece acțiunea în petițiune de ereditate;

Că tribunalul judecând astfel și respingând excepția de necompetință ridicată de recurent, n'a violat art. 299 c. civil. și deci acest motiv de recurs este neîntemeiat;

Asupra motivului II de casare:

II. «Exces de putere, greșită aplicațiune a art. 334 c. civ. și a principiului neretroactivității legilor și nemotivare».

«De îndată ce rămâne constant că până la 1906 când s'a modificat art. 334 c. civ., legitimarea copiilor naturali nu se putea face de cât prin actul de căsătorie, că la 1881 când M. Matei s'a căsătorit cu mama lui Vasile M. Matei, acesta n'a fost legitimat prin actul de căsătorie, deci la 1902 M. Matei neavând copii legitimi putea face adopțiunea în persoana lui Șerban St. S. Bou Odată această adopțiune făcută cu formele legiuite, legea din 1906, care interpretează art. 334 c. civil., nu putea atinge drepturile căpătate de mine de copil adoptiv al def. M. Matei, legile interpretative neputând nici odată aduce atingere drepturilor câștigate și dreptul câștigat de mine era calitatea de copil adoptiv».

Având în vedere că în fapt se constată că decedatul Mihai Matei, a cărui succesiune face obiectul acțiunii de față, în anul 1870, se prezintă înaintea primarului comunei Bila declarând că concubina sa Stana a născut un copil, pe care-l recunoaște că este al său și cere să fie înscris cu numele de Vasile, iar în 1881 decedatul se căsătorește cu Stana perzând în vedere însă de a recunoaște copilul Vasile și prin actul de căsătorie, conform dispozițiunii vechiului articol 334 c. civil. atunci în vigoare; că, în urmă murind Stana, Mihai Matei se căsătorește pentru a doua oară cu văduva Ana, care avea din căsătoria cu primul ei bărbat pe Șerban Stan

Bou, iar în 1912, același Mihai Matei adoptează pe Șerban Stan Bou adopțiune confirmată prin cartea de judecată a Judecătoriei Ocolului Neajlov Nr. 23/902 iar în apel de Tribunalul Vlașca prin sentința Nr. 42/912;

Că în baza recunoașterii făcută de tatăl său, în actul de naștere din 1870 și a căsătoriei subsecvente cu mama, sa Stana, din 1881, intimatul a pretins că a stabilit filiațiunea de copil legitimat potrivit art. 304 c. civil. interpretat prin legea din 15 Martie 1906 și a cerut să i se recunoască dreptul de moștenitor exclusiv al lui Mihai Matei, iar adopțiunea lui Șerban Stan Bou din 1902 să se anuleze ca fiind făcută în urma nașterii sale din 1870;

Că recurentul Șerban Stan Bou s'a opus la anularea adopțiunii sale pe motiv că potrivit art. 304 c. civil., astfel cum era redactat înainte de legea din 15 Martie 1906, nu se permitea legitimarea prin căsătorie subsecventă de cât atunci când recunoașterea se făcea prin chiar actul de căsătorie al părinților, ceea ce, în speță, nu se constată că s'a făcut prin actul de căsătorie din 1881 dintre Mihai Matei și Stana iar legea din 15 Martie 1906 nu se poate aplica în speță, de oare-că ar desființa dreptul său de fiu adoptat, drept câștigat după legea în vigoare la epoca adopțiunii;

Considerând că rezultă din legea din 15 Martie 1906 că în scopul de a lesni legitimarea copiilor naturali prin căsătoria subsecventă dintre părinții lor și în afară de cazul recunoașterii prin actul de căsătorie — singular caz în care codicele civil din 1865 admitea legitimarea — legiuitorul a admis legitimarea și atunci când recunoașterea a fost făcută înainte de căsătorie, fie prin actul de naștere fie prin orice alt act autentic;

Că pentru a regula și pe trecut situațiunea acelor copii ai căror părinți, fie din ignoranță fie din neglijență, au omis să-l recunoască prin actul de căsătorie, legiuitorul a dat noiei legi caracterul de lege interpretativă, explicând prin expunerea de motive a legii că de la beneficiile acestei dispozițiuni nu vor fi îndepărtați de cât cei ce se vor fi judecat sub vechea legea și în contra cărora s'a aplicat vechiul text al art. 334 c. civ. din cauza respectului datorit autorității lucrului judecat ce rezultă din art. 1201 c. civ.;

Că rezultă din cele ce preced că intimatul Vasile M. Matei, a cărui reclamațiune de stat se judecă sub imperiul noiei legi din 1906, poate beneficia de dispozițiunile acestei legi care-l declară legitimat prin efectul recunoașterii părintelui său M. Matei în actul de naștere urmată de căsătoria cu mama Stana și că prin urmare el trebuie considerat ca fiu legitim încă din momentul născerii;

Că odată stabilit că Mihai Matei avea un copil legitim la momentul când adopta pe recurent, este evident că adopțiunea nu putea să aibă nici o valoare și prin urmare tribunalul anulând adopțiunea a făcut o bună aplicare a art. 304 c. civ. interpretat prin legea din 15 Martie 1906 și n'a comis nici un exces de putere;

Că așa dar și acest motiv de recurs este neîntemeiat; Pentru aceste motive, Curtea respinge etc.;

INALTA CURTE DE CASAȚIEȘI JUSTIȚIE S. II

Audiența de la 13 Iunie 1912

Președenția d-lui M. JULIAN, președinte

Nae Ionescu, Haim S. Făinaru și Filip Năchit, conda nnași pentru contrabandă vamală

Contrabandă vamală. — Introducere frauduloasă de mărfuri, pe numele altuia, care este scutit de taxe, în baza legii încurajării industriei naționale. — Delict de competența tribunalului ca apel la Curte. — (Art. 192 și 193 l. vamală).

1. Conform art. 199 din legea vămilor, contravențiunile la această lege, când făptuitorii nu sunt

prinşi asupra faptului, sunt considerate ca delict şi se pedepsesc cu închisoare sau amendă, după împrejurări. Contrabandele vamale săvârşite în aceste condiţiuni, având caracter de delict, sunt susceptibile de a fi judecate de două grade de jurisdicţie, hotărârile date de prima instanţă putând fi atacate cu apel, fie de delincuenţi, fie de procuror sau de Ministerul de finanţe.

2. Faptul de a introduce în ţară o marfă pe numele altei persoane, care se bucură de avantajele legii pentru încurajarea industriei naţionale în scop de a se sustrage dela plata taxelor cuvenite fiscalului, cu bună ştiinţă că acea dări trebuiau plătite, constituie o contrabandă în sensul art. 192 din legea vămilor, iar nu o simplă contravenţie fiscală. În adevăr, art. 192 consideră contrabandă orice import încercat sau săvârşit în contra dispoziţiunilor legii, fie în scopul de a nu se plăti dările cuvenite fiscalului sau de a se încălca o prohibiţiune, fie numai în scopul de a înlătura îndeplinirea unor formalităţi.

Acel ce importa mărfuri în mod fraudulos pe numele altuia, care este scutit de dări prin legea încurajării industriei naţionale, nu poate trage dintr-o împrejurare personală complicităţii un folos pentru dânsul, în ce priveşte pedeapsa amenzii şi taxelor la care este supusă contrabandă şi deci nu i se poate aplica art. 198 al. 1 din legea vămilor, de oarece nu este vorba de nişte mărfuri care în genere sunt scutite de orice drepturi de import, ci de o marfă care este impusă la drepturi de import, însă e scutită în consideraţiunea persoanei care le importă, care se bucură în această privinţă de un privilegiu acordat în baza legii pentru încurajarea industriei naţionale *).

Deciziunea 1642/912.—Respins recursul făcut de Nae Ionescu, Haim S. Făinaru şi Filip Nacht, contra deciziei Curţii de apel din Bucureşti s. IV No. 10/911.

Curtea,

Ascultând pe d-ii avocaţi P. P. Poni şi V. Grigorescu în desvoltarea motivelor de casare; şi

Pe d-l Procuror M. Vidraşcu în concluziuni pentru respingere

Deliberând,

Având în vedere decizia una supusă recursului;

Având în vedere că prin această deciziune s'a respins opoziţiunea făcută de recurenţii Nae Ionescu, Haim S. Făinaru şi Filip Nacht în contra deciziunii anterioare cu No. 177/910 prin care, în urma apelului a minima făcut de procurorul general al Curţii de apel Bucureşti şi apelului făcut de Ministerul de finanţe, s'a majorat la 6472 lei 8 bani, amenda la care numiţii recurenţi au fost condamnaţi de prima instanţă, pentru faptul de contrabandă prevăzut de art. 192 şi pedepsit de art. 193 din legea generală a vămilor;

Asupra recursului făcut de Nae Ionescu :

Motivul I de Casare :

1. «Violarea art. 214 din legea vamală şi incompetenţă.

«Rău s'a sesizat Curtea de apel de apelurile făcute contra sentinţei Tribunalului, căci după art. 214 din legea vamală

sentinţele Trib. se dau în ultimă instanţă şi nu pot fi atacate decât pe cale de recurs înaintea Curţii de Casaţie în termen de 15 zile de la pronunţarea lor».

Considerând că conform art. 199 din legea vămilor, contravenţiunile comise contra acestei legi, când făptuitorii nu sunt prinşi asupra faptului, cum este în speţă, sunt considerate ca delict şi se pedepsesc cu închisoare sau amendă după împrejurări; că contrabandele vamale săvârşite în aceste condiţiuni având acest caracter de delict, ca atare ele sunt susceptibile de a fi judecate de două grade de jurisdicţiune, putând fi atacate cu apel hotărârile date de prima instanţă, fie de delincuenţi, fie de Ministerul public sau de Ministerul de finanţe;

Că de aceea, motivul de casare este nefondat.

Asupra motivului III de casare :

III. «Violarea art. 192 d n legea vamală şi rea interpretare.

Rău tribunalul califică de contrabandă faptul ce mi se impută. Se constată din hotărâre că Aurel Iorgulescu, care nu a fost dat judecăte, era de convenită cu cei lăşi inculpaţi, şi în acest caz faptul se reduce la o contravenţiune din partea lui Iorgulescu în complicitate cu alţii faţă de legea de încurajarea industriei naţionale, de oarece a vândut marfă ce-i aparţinea şi pe care numai el o putea întrebuinţa cu scutire de taxa vamală. Faptele sunt bine stabilite de tribunal care a avut în vedere şi contractul de închiriere din 9 August 1907 autenticat de judecătorul ocol. 4 sub No. 745/917 care dovedeşte că magazia lui Nae Ionescu, unde s'a depositeat butoale cu extract de tanin, era închiriată de către Aurel Iorgulescu, acela care avea dreptul de scutire de vamă şi deci atât Nae Ionescu cât şi ceilalţi nu au comis nici o contravenţiune».

Considerând că Curtea de apel a constatat că recurentul de convenită cu fabricantul de pelietă Aurel Iorgulescu care se bucura de avantajele legii pentru încurajarea industriei naţionale, a introdus în ţară prin locurile hotărate de lege pentru operaţiunile vamale o cantitate însemnată de tanin pe numele lui Iorgulescu, fără să plătească dările cuvenite fiscalului având bună, ştiinţă că trebuia să plătească acele dări şi în urmă a vândut din acel tanin la persoane cari nu se bucurau de scutire de vamă.

Considerând că acest fapt constituie o contrabandă în sensul art. 192 din legea vămilor, iar nu o simplă contravenţie fiscală; Că, într'adevăr, acest articol consideră contrabandă ori ce import încercat sau săvârşit în contra dispoziţiunilor legii fie în scopul de a nu se plăti dările cuvenite fiscalului, sau de a se încălca prohibiţiuni, fie numai în scopul de a înlătura îndeplinirea unor formalităţi;

Că luţă de constatăriile de fapt, stabilite de Curtea de apel, calificarea dată infracţiunii este legală, aşa că n'a violat, nici interpretat greşit art. 192 citat;

«Că, prin urmare şi acest motiv este nefondat.

Asupra motivului V de casare :

V «Violarea art. 193 din legea vămilor şi exces de putere.

Prin art. 1 din legea vămilor al. 17, printre mărfurile scutite de vamă, sunt trecute şi scutirile pe baza legii de încurajarea industriei naţionale, în specie era vorba de un articol scutit de vamă pe baza acestei legi, prin jurnalul Consiliului de Miniştri No. 2097 din 1906 şi în baza ordinului Ministerului de finanţe No. 45193 din 19 Iunie 1907 relativ chiar la acest transport. Contrabandă făcută cu un asemenea articol urma să fie pelespă cu o amendă de la 25 până la 100 lei, în cât se comite un exces de putere fixându-se amenda la 6000 lei».

Considerând că din împrejurarea că Aurel Iorgulescu se bucura de avantajele legii pentru încurajarea industriei naţionale nu se putea deduce că contrabandă

* Acest rezumat s'a publicat în No. 58/912, pag. 683.

de tanin săvârșită de recoren¹, constituie o contrabandă de mărfuri scutite de drepturi care să fie pedepsită cu amenda prevăzută de art. 198 al. 1 din legea vămilor, de oare ce nu este vorba în cazul de față de niște mărfuri cari în genere sunt scutite de ori ce drepturi la import, ci de o marfă care deși impusă la drepturi de import, este scutită însă în considerațiunea persoanei care le importă și care se bucură în această privință de un privilegiu acordat în baza legii pentru încurajarea industriei naționale;

Că prin urmare, întru cât mărfurile (taninul) importat de recurent, în mod fraudulos pe numele altuia, nu erau scutite de drepturi pentru el căci nu marfa, ci persoana este scutită prin legea pentru încurajarea industriei naționale. recurentul nu poate trage dintr'o împrejurare personală complicelui logulescu un folos pentru dânsul în ce privește pedeapsa amenzei și taxele la care este supusă contrabandă;

Că, de aceea, acest motiv este de asemenea nefondat
Asupra motivului VI de casare :

Vi. «Violarea art. 193 comb cu art. 268 din tariful vamal și violarea convenției vamale cu Austro-Ungaria.

Aplicându-se, disp. art. 193, adică calculându-se amenda pe maximum de 4 ori taxele vamale datorite se comite un exces de putere, căci conform convenției cu Italia taxa vamală pentru extractul de tanin este de 5 lei la 100 de kgr iar nu de 30 lei cum e trecut în tariful vamal. Or, prin convențiunea cu Austro-Ungaria se stipulează că această țară beneficiază de clauza națiunii celei mai favorizate, în cât maximum la care se putea ajunge ar fi fost de 1078 lei și 80 bani».

Considerând că acest motiv n'a fost invocat înaintea instanței de fond și că alare nu poate fi propus de-a dreptul în casajie;

Că, dealtminteles, acest motiv necesitează o verificare de fapt, spre a se ști felul mărfii impusă, categoria de mărfuri din care face parte, quantumul drepturilor la cari sunt impuse și aceste constatări, nu pot fi făcute de Curtea de Casație, ele fiind rezervate instanțelor de fond;

Că, dar, din ambele puncte de vedere, și acest motiv este nefondat;

Având în vedere că în ce privește celelalte motive de casare avocatul recurentului a declarat că nu le mai susține;

Asupra recursulul făcut de Haim S. Făinaru și Filip Nachl :

Având în vedere că după art. 396 pr. pen. termenul de recurs în casajie, în contra hotărârilor date în materie penală este de 3 zile libere, calculate dela pronunțarea lor;

Că în speță hotărârea atacată cu recurs se vede pronunțată în ziua de 17 Ianuarie 1912, iar declarația de recurs s'a făcut la 25 Ianuarie 1912;

Că, dar, recursul numiților urmează a fi declarat inadmisibil, ca fiind tardiv.

Pentru aceste motive Curtea respinge recursul, etc.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. II

Audiența dela 23 Ianie 1912

Președenția d lui M. JULIAN, președinte

Maria N. Georgescu cu ceata moșnenilor din com Voineasca ș. a.

Noul cod silvic — Comisia pentru stabilirea drepturilor moșnenilor — Obligația ei de a face din oficiu investigațiuni — Dacă și tribunalul are asemenea îndatorire — Recurs în casajie. — Scutire de timbru. — Art. 31 și 54 din lege.

1. După art. 54 din noua lege a codului silvic,

toate petițiunile, cererile, acțiunile, apelurile, etc., cu un cuvânt tot ce s'ar face și de ori-cine în aplicarea dispozițiunilor de la art. 37 — 53 din această lege, sau cu ocaziunea lor, este scutit de ori-ce taxă de timbru. A este dispozițiuni, atât prin termenii lor, cât și prin obiectul la care urmează a se aplica, fiind generale, urmează a se aplica și la facerea recursului, fie el de ori-cine ar fi făcut, numai să fie relativ la aplicarea și executarea legii silvice.

2. Art. 31 din codul silvic pune obligațiune comisiunii instituită pentru stabilirea drepturilor moșnenilor să procedeze din oficiu la ori-ce investigațiuni cu privire la drepturile și posesiunea lor și să cerceteze ori-ce acte i s'ar prezenta, pentru a constata existența și proporțiunea drepturilor moșnenilor. Tribunalul însă nu este obligat din oficiu ca comisia a cerceta actele și întâmpinările părților, așa că el trebuie a fi sesizat de un apel care să fie susținut de partea care l'a făcut*).

Decizia 165/912. — Respins recursul făcut de Maria N. Georgescu, contra sentinței trib. Vâlcea No. 676/910, dată în proces cu ceata moșnenilor din com. Voineasca ș. a.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier D. Giuvanu;

Pe d-l avocat Ștefan Dumitrescu, în dezvoltarea incidentului de inadmisibilitate a recursului pe motiv că nu s'a aturat taxele de timbru și nici actul de pauperitate;

Pe d-l avocat G. G. Danielopol, în combateri; și

Pe d-l Procuror M. Vidrașcu, în concluziuni pentru respingere.

Deliberând,

Asupra incidentului de inadmisibilitate a recursului pentru motivul că nu este timbrat și nici act de pauperitate alăturat la dosar.

Considerând că după art. 54 din noua lege a codului silvic, toate petițiunile, cererile, acțiunile, apelurile etc. cu un cuvânt tot ce s'ar face și de ori-cine în aplicarea dispozițiunilor de la art. 37 până la 53 din această lege sau cu ocaziunea lor, este scutit de ori-ce taxă de timbru;

Considerând că aceste dispozițiuni atât prin termenii lor cât și prin obiectul la care urmează a se aplica fiind generali, urmează că se aplică și la facerea recursului, fie el de oricine ar fi făcut numai să fie relativ la aplicarea și executarea legii silvice;

Că de aceea incidentul este nefondat;

Pentru aceste motive respinge incidentul;

După care:

S'a ascultat d-l avocat Danielopol în dezvoltarea motivului de casare;

D-l avocat St. Dumitrescu în combateri, și

Pe d-l Procuror M. Vidrașcu în concluziuni pentru respingerea recursului;

Deliberând,

Asupra motivului de casare :

«Exces de putere și violarea legii pentru regularea drepturilor moșnenilor»

«Deși nu facem parte din vre-o obște, am adresat o cerere tribunalului Vâlcea prin care ne plângem că d l ju-

*) Acest rezumat a fost publicat în No. 58,912, pag. 683.

decător din Brezoi a trecut fără nici un drept averea noastră totală în deciziunea sa cu No. 2/910 ca avere a obștei moșnenilor din Voineasca și pentru a preciza mai bine ideea noastră, am dat încă o cerere Trib. Vâlcea prin care explicăm că n'am înțeles a face apel, de oarece deciziunea în chestiune este res inter alios facta de noi cari eram străini de obște și ceream numai a se lua act că suntem în proces cu moșnenii Voinesari pentru muntele Dealu Negru, și că orice s'ar decide pentru obște relativ la această proprietate a noastră totală o considerăm ca neopozabilă față de noi Tribunalul, după cum se constată prin jurnalul No. 13352/910 și sentința No. 676/910 supusă recursului, a luat act de declarațiunile noastre, însă în mod eronat ne respinge apelul ca nesușținut, comițând prin aceasta, pe de o parte un exces de putere pentru că ne atribuie un apel pe care nu l'am făcut și prin aceasta se nimicește tocmai efectul declarațiunilor noastre că nu avem calitate și nici voință de a ne judeca pe această cale cu moșnenii Voineșari, iar pe de altă parte, violează legea pentru regularea drepturilor moșnenilor care este de ordine publică și nu cere ca în momentul când se pronunță sentința să fim prezente a mai susține declarațiunile de care tribunalul luase deja act și tribunalul este dator a judeca din oficiu;

Având în vedere sentința supusă recursului;

Considerând că se constată din această sentință și din actele cauzei că recurenții au atacat cu apel deciziunea No. 2 din 1910 a comisiei pentru stabilirea drepturilor de proprietate a moșnenilor din comuna Voineasa, ocolul Brezoi, jud. Vâlcea;

Că motivul apelului era că fără nici un drept, fără nici o dovadă, muntele Voineș și o parte din Dealul Negru și anume piciorul acestui munte zis stăna din Plai cu toate ramificațiunile averea lor totală, a fost trecută ca proprietate a moșnenilor Voinesari;

Că judecata acestui apel și a celorlalte, făcute în contra aceleiași decizii a fost fixată la 2 Octombrie 1910, când pentru comunicarea în original a actelor pe care se întemeia apelul a fost amănată la 3 Octombrie 1910;

Că la acest termen recurenții prin procuratorul lor N. Treținescu, avocat a adresat Tribunalului, petițiunea înregistrată la No. 42795 prin care roagă tribunalul să ia act de suplica înregistrată la No. 33479 — 20 August 1910 — adică petițiunea de apel nu este un apel propriu zis, ci o simplă întâmpinare, pentru că ei nu fac parte din obște și ca atare n'au avut interesul de a face apel în contra unei decizii care regulează drepturile numai celor din obște;

Că tribunalul, prin încheierea No. 13552 din 3 Octombrie 1911, a luat act de declarațiunea coprinsă în această petițiune și a amănat cercetarea pricinii pentru un alt termen;

Că la 7 Decembrie, zi fixată pentru judecată, tribunalul constată că apelații, astăzi recurenți, n'au răspuns spre a-și susține apelul și prin sentința No. 676 — 13 Decembrie 1910, — când s'a pronunțat hotărârea a respins ca nesușținut apelul, fără să se preocupe de declarațiunea ce numiiți fuseseră prin zisa petițiune și de care se luase act prin încheierea No. 42795 din 1910;

Considerând că acestea fiind faptele procesului și împrejurările urmate, se preinde de către recurenții Maria N. Georgescu și N. Georgescu, că tribunalul a comis un exces de putere prin acela că li s'a atribuit un apel pe care nu-l-au făcut pentru că au arătat clar că ei înțeleg a face întâmpinare, iar nu apel, violându-se în același timp și legea pentru regularea drepturilor moșnenilor, de oarece această lege este de ordine publică și din acest punct de vedere tribunalul din oficiu era învestit cu cercetarea pricinii și nu putea respinge apelul ca nesușținut, dacă l'a considerat ca atare;

Considerând că este adevărat că art. 31 din codul silvic pune obligațiune comisiei instituită pentru stabilirea drepturilor moșnenilor, să procedeze din oficiu la orice investigațiuni cu privire la drepturile și posesiunea lor și să cerceteze orice acte a s'ar prezenta, pentru a constata existența și proporțiunile drepturilor moșnenilor, așa că, în această privință recurenții erau îndreptățiți să adreseze comisiei orice cerere și să li prezinte orice acte din care se putea constata care este adevărata întindere a drepturilor moșnenilor, în caz când s'ar fi înglobat în averea moșnenilor și altă avere streină sau asupra căreia este contestațiune, cum se pretinde în speță; că, însă, recurenții n'au adresat comisiei în timp util o asemenea întâmpinare, ci tocmai după darea deciziei, din care cauză întâmpinarea lor n'a avut nici o urmare;

Considerând că recurenții erau în drept și chiar dator a face apel în contra hotărârii comisiei pentru ca în urma acestui apel tribunalul să hotărască dacă cu drept sau fără drept s'a înglobat în averea moșnenilor și acea proprietate ce recurenții pretindeau că le aparține lor personal ca proprietari exclusivi;

Considerând că dânsii deși fac apel, și la o înfățișare, când au fost citați, îl susțin chiar, dar în urmă, printr'o petiție, declară că ei nu înțeleg a face apel, ci numai o simplă întâmpinare, cerere de care tribunalul a luat act;

Că astfel fiind, tribunalul, sau era chemat a statua asupra unui apel, și în acest caz recurenții trebuiau să și-l susțină, căci tribunalul nu este obligat din oficiu, ca comisia, a cerceta actele și întâmpinările părților, sau era chemat a se pronunța asupra unei simple întâmpinări, și în care caz nu putea a lua în considerare, din moment ce nu era un apel făcut în contra hotărârii comisiei;

(Că așa dar, oricum ar fi fost considerat acel apel, fie ca un apel propriu zis, fie ca o simplă întâmpinare, consecința ar fi fost aceeași și hotărârea comisiei trebuia menținută, și deci sub acest raport motivele de casare sunt neîntemeiate și au a fi respinse;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge recursul, etc.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI S. I

Audiența dela 14 Februarie 1912

Președenția d-lui V. ANTINESCU consilier

Gh. Borneanu cu Elena Șeitan

Decizia civilă No. 29

Poprire. — Infinitarea ei ca măsură de conservare — Dacă pentru aceasta se cere ca creanța să fie certă, lichidă și exigibilă — (Art. 455 pr. civ)

După dispozițiunile art. 455 din proc. civ. poprirea are un caracter mixt, dânsa fiind, după împrejurări sau procedură de sancțiune, sau un act de conservare; că, atât creditorii ei au act scris neautentic cât și acei fără act, pot obține ca măsură de asigurare, odată cu intentarea acțiunii, poprirea sumelor datorite cu sau fără cautiune și în urmă, validarea poprirei numai după ce sentința va rămâne definitivă.

Prin urmare, nu este necesar ca creanța să fie certă lichidă și exigibilă, pentru ca creditorul să poată obține o poprire, ca măsură de conservare în condițiile art. 455 pr. civ. ci este suficient ca creanța să fie constatată prin act scris.

Curtea,

Având în vedere apelul făcut de Gh. Borneanu contra sentinței tribunalului Ilfov, secția de notariat, cu

No 228 din 20 Octombrie 1911, prin care admite în parte contestația făcută de apelant în contra poprirei efectuate de portărel, cu data de 25 Aprilie 1911 și, prin consecință, reduce poprirea la jumătate din salariul ce firma Wolff servește lunar lui Gh. Borneanu;

Având în vedere susținerile părților, actele prezentate și concluziunile scrise, atașate la dosar;

Având în vedere că, din toate acestea, se constată că Elena Șeitan, în baza actului de transacțiune, autentificat de tribunalul Ilfov la No 4748 din 1908, și a actului său dotal, autentificat de tribunalul Ilfov, secția de notariat, la No. 6315 din 1894, menționat în suszitul act de transacțiune, a cerut dela tribunal înființarea un-i popriri pe sunele de bani ce firma Wolff are să dea numitului apelant până la concurența sumei de 15.000 lei, iar prezidinte tribunalului Ilfov, secția de notariat, prin ordonanța No, 2534 din 21 Aprilie 1911, a încuviințat această poprire, însă numai până la 10.000 lei, conform actului de transacțiune care poprire s'a și efectuat de portărelel respectiv, prin procesul verbal din 25 Aprilie 1911;

Că, în urma acesteia, apelantul a făcut contestație, care i s'a admis în parte prin sentința atăcată cu apel;

Având în vedere că, dinaintea Curții George Borneanu a pretins să se desființeze poprirea efectuată de portărel asupra salariului său, de oare ce, creditoarea Elena Șeitan nu are titlu, întru cât actul de transacție prevede că plata capitalului este facultativă atât timp cât dânsul va plăti regulat dobânzile, și constându-se prin chitanțele exhibate, că dânsul se află la zi cu plata dobânzilor, nu dătează nimic creditoarei din capital;

Că, chiar dacă ar exista datoria, totuși dânsa nu este exigibilă astfel că nu se poate încuviința poprirea;

Considerând că, în ce privește titlul, Elena Șeitan a prezentat transacțiunea în virtutea căreia părțile, pentru stingerea procesului de restituire de dotă, au convenit ca fostul soț Borneanu să i plătească 10.000 lei cu dobânda de 5%, pe an în rate trimestriale egale cu anticipație la 15 ale lunii a doua a trimestrului, iar capitalul câte 500 lei anual în rate trimestriale tot în modul și la epocile stipulate pentru dobânzi;

Că, în afară de aceasta apelantul a mărturisit la interogatoriul ce i s'a luat la tribunal că se recunoaște dator d-nei Șeitan cu suma de 10.000 lei din transacție și că s'a și executat plătiind o parte din capital;

Că, astfel fiind, nu se poate susține că nu există obligație de plată și nici titlu din partea apelantului către d-na Șeitan, întru cât din actul de transacție autentic și din mărturisirea judiciară a apelantului, se constată și datoria și titlul în virtutea căreia a cerut poprirea;

Considerând că, în ce privește exigibilitatea creanței, apelantul a susținut că datoria nu este exigibilă, de oarece în transacție se prevede dispozițiunea că plata capitalului este facultativă pentru debitor cât timp va plăti regulat dobânda, astfel că pentru o creanță neexigibilă nu se poate înființa o poprire;

Considerând că după dispozițiunile art. 455 din pr. civ. poprirea are un caracter mixt; dânsa este, după împrejurări, sau procedură de sancțiune sau un act de conservatiune; că, atât creditorii cari au act scris neautentic, cât și cei fără act, pot obține ca măsură de asigurare, odată cu intentarea acțiunii poprirea sumelor datorite cu sau fără cauțiune, și în urmă validarea poprirei numai după ce sentința va rămâne definitivă;

Că, din acestea rezultă că, nu este necesar ca creanța să fie certă, lichidă și exigibilă pentru ca creditorul să poată obține o poprire ca măsură de conservare în condițiunile art. 455 din pr. civ. ci este suficient ca creanța să fie constatată prin act scris;

Că, și art. 1016 din c. civ. permite creditorului condițional să ia toate măsurile conservatorii dreptului său înainte de împlinirea condițiunii;

Considerând că, în speță, clauza din transacțiune unde se stipulează că debitorul are numai facultatea de a

plăti capitalul, echivalează cu o creanță fără termen de plată astfel că ea n'ar putea fi exigibilă acum;

Considerând însă că creditoarea Elena Șeitan a făcut cerere prin petițiunea înregistrată la No 23574 din 21 Iunie 1911, către primul președinte al tribunalului Ilfov a cărei copie se află la dosar, pentru a se fixa un termen de plată înainte a căruia să i se achite datoria, astfel că, în baza titlului autentic vorbit mai sus și a acțiunii înleantă, creditoarea a îndeplinit condițiunile cerute de art. 455 din pr. civ. pentru a obține îafii nșarea unei popriri ca măsură asigurătoare;

Că Elena Șeitan având o creanță constatată prin act scris, autentic, a putut cere, și tribunalul încuviințat poprirea chiar înainte de or-ce acțiune, destul numai ca atunci când va obține validarea, sentința să fie rămasă definitivă;

Că, în ce privește cauțiunea, Curtea găsește că nu este nevoie ca creditoarea să fie supusă la această dare, actul său fiind autentic;

Considerând că, în ce privește cheltuielile de judecată cerute de apelant, bine tribunalul nu i le-a acordat, de oarece se constată din sentința apelată că însăși creditoarea a consimțit ca poprirea să se reducă la jumătatea salariului ce debitorul primește dela casa Wolff;

Considerând că, astfel fiind, întrucât creditoarea Elena Șeitan cere ca poprirea să fie numai conservatorie, iar nu executorie, și întrucât a îndeplinit cerințele art. 455 din procedura civilă urmează ca Curtea să menție în acest sens dispozițiunile sentinței tribunalului și să respingă apelul făcut de Gh. Borneanu.

Având în vedere și cererea de cheltuieli de judecată făcută de intimata Elena Șeitan, pe care Curtea, apreciind, le fixează la suma de 50 lei.

Pentru aceste motive, respinge.

(ss) V. Antineccu St Mladoveanu, G. A. Mavrus, A. Procopiu

Grefier (s) N. Brătianu

JUDECATORIA OCOLULUI BUDEȘTI-ARGES

Audiență dela 21 Ianuarie 1913

Radu Tomescu cu I. T. Popa, revendicare.

Cartea de judecată civilă No. 19

Successiune. — Moștenitor care n'a făcut vre-un act de acceptare 30 ani. Considerarea lui ca strein de succesiune chiar dacă nimeni nu a fost pus în posesia acelei averi. (art. 700 c. civil).

Moștenitorul care n'a făcut nici un act de acceptare timp de 30 de ani de la deschiderea succesiunii, pierde dreptul de moștenire și, cu el pierde, se stinge și facultatea de a mai accepta sau repudia acea moștenire, considerat fiind ca strein de succesiune, chiar dacă în acel interval de timp nimeni nu ar fi fost pus în posesia acelei averi.

Judecata

Asupra prezentei acțiuni în revendicare:

Având în vedere actele din dosar desbaterile urmate și declarațiunile martitorilor ascultați sub jărământ, din care se constată, în fapt, că reclamantul, Radu Tomescu, Nicolae Tomescu, Radu Ion, Popa Radu și Radu Gheorghe Șerbănescu, în calitate de moștenitori ai defunctului Tudor Popa Drăgușin, au intentat prezenta acțiune în revendicare a terenurilor prevăzute în acțiune în contra părților Ion Tudor Popa, ca fiind avere moștenire ce li se cuvin lor, aceasta după trecerea de peste 30 ani, de la încetarea din viață a lui decujus, fără ca

numiții reclamanți sau autorii lor în acest timp, să fi făcut vre-un act de acceptarea moștenirii;

Având în vedere dispozițiunile art. 619 și 679 c. civil, care prevăd regula generală în materie de succesiune că: o moștenire deschisă se cuvine — după grade — rudelor defunctului până la al 12-a grad;

Că, la această regulă generală, există o singură excepție, prevăzută de art. 700 c. civil, după care: dacă un moștenitor n'a acceptat succesiunea timp de 30 ani, el este decăzut din drepturile sale de succesor, întrucât facultatea de a accepta o moștenire se prescrie prin trecere de 30 ani;

Având în vedere că dispozițiunile art. 700 c. civil, constituind o excepție la regula generală, ele sunt de strictă interpretare, însă sunt aplicabile nu numai în acțiunile de partaj, ci și în cele pentru revendicare, întrucât din nimic nu reiese că aceste dispozițiuni prevăzute de art. 700 c. civil, ar fi privitoare numai între anumite persoane și numai în anumite acțiuni, iar dacă legiuitorul n'a spus-o aceasta în mod formal printr'un articol, noi nu putem, pe cale de interpretare, să-i restrângem aplicarea art. 700 c. civil numai în materie de divizare; și deci, acest articol urmează ași avea aplicația lui și în materie de revendicare;

Având în vedere că dispozițiunile prevăzute de art. 700 c. civil, fiind privitoare la prescripțiunea extintivă, sau liberatorie, — sunt bazate pe considerațiuni de equitate și interes general, — anume ca moștenirile să nu rămână în nesiguranță un timp prea îndelungat; și legiuitorul le-a prevăzut, voind să curme ast-fel nesiguranța în care se găseau acei cari au în posesia lor succesiuni nesigure, dându-le prin acest articol puțința a nu rămâne la infinit în incertitudine și întârziindu-i astfel în dreptul lor de proprietate, le dă prin art. 700 c. civil, stimulente ca asemenea moștenitori să îngrijească cu mai multă trăgare de inimă pentru îmbunătățirea și mărirea valorii economice a averii lor;

Având în vedere că în doctrină interpretarea cea mai

juridică a textului art. 700 c. civil, — dată de Marcel Planiol — este că: dacă moștenitorul a stat în inacțiune timp de 3 ani, cel cu sezină pierde facultatea de a o accepta, cu alte cuvinte — sezinarul e considerat ca moștenitor și nu mai poate repudia moștenirea, iar nesezinarul pierde dreptul de moștenire și nu o mai poate reclama (Marcel Planiol, vol. III, No. 1974, 1975 și D. Alexandresco vol. III, pag. 353);

Având în vedere apoi că, jurisprudența recentă a Curții noastre de casajie nu mai face deosebirea de mai sus, ci, a hotărât că indiferent dacă are sau nu sezină, moștenitorul care n'a făcut nici un act de acceptare timp de 3 ani la deschiderea succesiunii, pierde dreptul de moștenire, care ca ori ce alt drept se stinge prin trecere de 30 ani și cu el pierde, se stinge și facultatea de a mai accepta sau repudia acea moștenire; că un asemenea moștenitor este considerat ast-fel străin de succesiune, ca și când n'ar fi fost chemat nici odată la acea moștenire, chiar dacă în acel interval de timp nimeni n'ar fi fost pus în posesia acelei averi;

Având în vedere, că în speță, se constată, din declarațiile martorilor și din însuși mărturisirea reclamanților, că dela moartea lui decușu pământul în litigiu nu a fost stăpânit nici de reclamanți nici de autorii lor; că de la moartea lui Todor Popa Drăgușin, care se constată cu certificatul Primăriei Berciu No 149/912, coroborat cu depozițiile martorilor Ilie Lupu, Constantin Mihăescu și Ion Andreescu, ascultați sub prestare de jurământ, au trecut aproape 40 ani; că, astfel fiind, reclamanții de azi prin trecerea acestui lung interval de timp fără a fi pretins dreptul lor de moștenire urmează, conform art. 700 c. civil, a fi considerați ca străini de această succesiune, ca unii ce au pierdut dreptul de moștenire și cu el și facultatea de a mai reclama în justiție pentru a li se recunoască un asemenea drept, iar acțiunea prezentă urmează a li fi respinsă ca prescrisă

Pentru aceste motive, respinge etc.

Judecător, (ss) C S BALLAN.

REZUMATELE JURISPRUDENTEI INALTEI NOASTRE CURTI DE CASATIE ¹⁾

CASATIE S. I

Recurenta Nedelea Leana M. Marin prin d-l avocat O. Gusevrescu.

Intimatul Ion Al. Pavelescu prin d-l avocat Netter Comarnescu

Copii adulterini. — *Dacă ei pot fi legitimați prin căsătorie subsecventă a părinților lor.* — Art. 304 c. civil modificat în 1906.

1. În legislațiunea noastră spre deosebire de cea franceză, copiii adulterini și incestuoși au fost puși pe aceeași linie cu cei naturali, putând fi legitimați prin căsătorie subsecventă a părinților lor, după cum aceasta rezultă atât din textul art. 304 c. civil, cum și din suprimarea art. 335 c. francez, care oprește chiar recunoașterea copiilor adulterini și incestuoși. (Cas. s. I, decizia No. 183 din 27 Februarie 1913, prin care se respinge recursul făcut contra sentinței Trib. Argeș No. 411/911).

¹⁾ Deciziile ale căror spețe sunt însemnate cu steluță * prezentând o importanță juridică deosebită, vor fi publicate în extenso în numerile viitoare.

Recurentul Cleante Nicolaide prin d-l avocat D. T. Voiculescu și V. Atanasovici.

Intimata Elena T. Eftimiu și a., prin d-l avocat I. Saita.

Mărturisire judiciară. — **Principiul indivizibilității ei.** — **Derogațiune dela acest principiu.** — **Aplicarea principiului general atât în cazul când mărturisirea se ia ca o dovadă completă cât și atunci când se ia ca început de dovadă.** — Art. 1201 c. civil.

2. Principiul indivizibilității mărturisirii nu admite altă derogațiune decât cazul unui răspuns complex în care partea accesorie este relativă la un fapt diferit și fără nicio legătură cu faptul principal.

De aci rezultă că, termenii art. 1206 c. civil, fiind generali, indivizibilitatea mărturisirii, afară de singura excepțiune indicată mai sus, are a se aplica în cazul când mărturisirea se ia ca o dovadă completă, ca și în cazul în care se ia numai ca un început de dovadă scrisă. (Cas. s. I, decizia No. 185 din 1 Martie 1913, prin care se respinge recursul făcut contra deciziei Curții de apel s. III No. 92/911 și 240/910)

Recurentul Stan D. Chiriță prin d-l avocat P. Borș.
Intimatul N. Gîrgore prin d-l avocat Tr. Popescu.

Succesiune. — Acceptarea sau renunțarea la ea. — Prescrierea acestui drept prin 30 de ani. — De când începe a curge acest termen al prescripțiunii. — Art. 700 c. civil.

3. a) După dispozițiunile art. 700 c. civil, facultatea de a accepta sau de a renunța la o succesiune se prescrie prin 30 de ani.

Prin urmare, un moștenitor care a stat în inacțiune 30 de ani față de moștenirea ce i se cuvine, rămâne strein de acea moștenire, de oarece nimeni nu poate fi silit să accepte o moștenire contra voinței sale.

b) Prescripțiunea extinctivă prevăzută de art. 700 c. civil, curge din momentul deschiderii succesiunii, iar nu din momentul când succesibilul a luat cunoștință de vocațiunea sa la acea succesiune. (Cas. s. I, decizia No. 186 din 1 Martie 1913, prin care se respinge recursul făcut contra sentinței Trib. Prahova s. II No. 541/912).

CASAȚIE S. II

Recurentul Iosef Kunst prin d-l avocat Ștefănescu Priboi.
Intimata Elena I. Kunst prin d-l avocat P. Pom.
Ministerul Public prin d-l Procuror M. Vidrașcu.

Divorț. — Pensie alimentară. — Acordarea ei soției. — Fixarea cuantumului, ținându-se seamă și de copilul rămas în îngrijirea ei. — Art. 250 c. civil.

1. Pensiunea alimentară acordată femeii în timpul divorțului, poate cuprinde nu numai cele neapărate pentru existența ei zilnică, dar și o sumă necesară pentru întreținerea copilului rezultat din căsătorie, dacă bărbatul nu a uzat de facultatea ce-i acordă art. 249 c. civil de a ține el copilul și-l lasă de fapt în îngrijirea mamei. Prin urmare, cu drept cuvânt, instanța de fond, în asemenea caz, cuprinde în pensia alimentară acordată soției și o sumă necesară pentru întreținerea copilului. (Cas. s. II, decizia civilă No. 50 din 12 Februarie 1913, prin care s'a respins recursul făcut contra deciziei Curții de apel Buc. s. IV No. 149/912).

Recurentul Alexandru Honcu prin d-l avocat Jean Redler.

Electoral. — Contestație la Curtea de apel. — Judecarea în fond, chiar în lipsa părților, după actele din dosar. — Art. 6, 7 și 121. permanenței listelor electorale.

2. Din diferite dispozițiuni ale legii pentru întocmirea, revizuirea și permanența listelor electorale, rezultă că Curtea de apel judecă contestațiunile în fond, chiar în lipsa părților, dacă dăsele au anexat actele sau dovezile necesarii, pronunțând admiterea sau respingerea contestațiunilor după cum le va găsi că sunt sau nu întemeiate. (Cas. s. II, decizia electorală No. 32

din 25 Februarie 1913, prin care s'a amânat afacerea la 4 Martie 1913, pentru ca recurentul să justifice că este înscris în tabloul de avocați din P.-Neamf).

NOTA — În acelaș sens a se vedea decizia electorală Cas. II, No. 41 din 26 Februarie 1913 și Cas. II, No. 31 din 25 Februarie 1913.

R. B.

Recurentul C. I. Popovici lipsă.

Liste electorale. — Comună urbană nereședință. — Neadmisibilitatea recursului în casație. — Art. 23 l. permanenței listelor electorale.

3. Întocmirea listelor electorale în comunele urbane nereședință se face de consiliul comunal cu drept de apel la judecătorul de ocol și fără drept de recurs în casație. (Cas. s. II, decizia electorală No. 84 din 26 Martie 1913, prin care s'a respins recursul făcut contra cărței de judecată a judec. ocol. rural Tg.-Frumos din 6 Martie 1913).

Recurentul Matei Deda lipsă.

Ministerul Public prin d-l Procuror M. Vidrașcu.

Martori. — Materie penală. — Fratele și tatăl părții lezate. — Admisibilitate. — Art. 154 și 347 pr. pen.

4. Art. 154 și 347 din procedura penală opresc numai pe ascendenți și pe frații inculpatului sau acuzatului să depună ca martori și adaugă că cu toate acestea ascultarea lor nu constituie o cauză de nulitate, dacă la această ascultare nu s'a opus Ministerul public, inculpatul sau partea civilă, de unde rezultă că nu se poate cere casarea, dacă tribunalul a ascultat ca martori pe fratele și pe tatăl părții lezate. (Cas. s. II, decizia penală No. 356 din 19 Februarie 1913, prin care s'a respins recursul contra sentinței Tribunalului Gorj s. II No. 739/912).

Recurentul C. Cernăianu în persoană.

Ministerul Public prin d-l Procuror M. Vidrașcu.

Opoziție penală. — Anularea ei în lipsa inculpatului. — Art. 203 pr. pen. — Recurs în casație. — Motive ce se pot invoca.

5. Decizia prin care instanța de fond a anulat o opoziție penală, în lipsa inculpatului, conform art. 203 pr. penală, nu poate fi atacată cu recurs în casație decât numai pentru neregularitatea procedurii urmată cu acea ocazie sau pentru motive de ordine publică cari pot fi propuse direct în casație și invocate din oficiu de judecători, cum sunt excepțiunea lucrului judecat, amnistia sau prescripția. (Cas. s. II, decizia penală No. 359 din 20 Februarie 1913, prin care s'a respins recursul făcut contra deciziei Curții de apel Buc. s. III No. 341/912).

*Recurentul Iordache Marcu prin d-l avocat P. Poni.
Ministerul Public prin d-l Procuror M. Vidrașcu.*

Fals. — Certificat fals. — Inscrierea la un examen în baza lui. — Buna știință. — Descoperirea faptului, înainte de a fi înscris. — Existența delictului. — Art. 126 c. penal.

6. Faptul de a se servi cu bună știință de un certificat fals de absolvirea a 4 clase gimnaziale pentru înscrierea la un examen de învățător, constituie delictul prevăzut de art. 126 c. penal, iar împrejurarea că faptul a fost descoperit mai înainte de a fi fost înscris și a fi depus examenul nu șterge existența delictului, care a fost consumat din momentul în care s'a servit de certificatul fals înaintea autorității competente de a l înscrie la un asemenea examen. (*Cas. s. II, decizia penală No. 455 din 4 Martie 1913, prin care s'a respins recursul făcut contra deciziei Curții de Apel Galați s. I No. 409/912*).

CASAȚIE S. III

Recurentul D. I. M. Mateescu, prin d-l avocat I. N. Comarnescu.

*Intimatul Ministerul de fin. prin d-l avocat Oltulescu.**

Zaharină. — Contravenție. — Constatare. — Proces verbal. — Funcționari competenți. — Controlorul fiscal împreună cu ajutorul de primar al comunei rurale. — Presupunție că primarul a fost împiedicat. — Validitatea procesului-verbal.

1. Dacă la încheierea procesului-verbal de constatarea unei contravențiuni la legea zaharinei a-luat parte, pe lângă controlorul fiscal respectiv, ajutorul de primar al comunei, iar nu însăși primarul în persoană, presupunția este că acesta din urmă a fost împiedecat de una din împrejurările ațate de art. 73 din legea de organizare a comunelor rurale din 1904, în care caz el este înlocuit în funcțiunile sale de ajutorul său, care deci era competent a lua parte împreună cu reprezentantul fiscalului la constatarea contravențiunei. (*Cas. s. III, decizia No. 93, decizia din 15 Februarie 1913, prin care s'a respins recursul contra sentinței Trib. Olt. 207/912*).

*Recurentul Marin Florea prin d-l avocat V. Miculescu.
Intimata Epitropia Bis. Adormirea Maicei Domnului.*

Legea de urmărire. — Contestație. — Obligația de a consemna suma. — Cazul când se contestă titlul în baza căruia se face urmărirea. — Art. 19 l. urmărire.

2. După art. 86 din legea Ministerului Cultelor din 1910, veniturile Casei Bisericii se încasează cu procedura sumară prevăzută de legea pentru urmărire.

Art. 19 din legea de urmărire subordonând validitatea contestației, condițiunei de a se consemna suma de către

contestator, această dispozițiune a legii trebuie să-și aibă aplicațiune cu toată rigoarea ei, din moment ce partea a uzat de calea prevăzută prin art. 19 din legea de urmărire, trebuind să observe formele, termenele și condițiunile în cari legiuitorul a înțeles să organizeze această procedură excepțională și sumară creată prin legea de urmărire, or care ar fi în realitate temeiurile de apărare în fond a contestației.

Prin urmare, cu drept cuvânt tribunalul respinge contestația făcută cu ocazia unei urmăriri exercitată de Epitropia unei biserici, pentru plata unui drept de embatic, pe motiv că contestatorul nu a consemnat suma pentru care e urmărit, deși el a contestat Epitropiei calitatea de embaticară și a susținut că ea nu are nici un titlu în baza căruia să poată exercita urmărirea în baza legii de urmărire. (*Cas. s. III, decizia No. 98 din 18 Februarie 1913, prin care s'a respins recursul făcut contra sentinței Trib. Vlașca No. 399/912*).

Recurentul I. Romașcu prin d-l avocat G. Tașcă.

Intimatul Ministerul de fin. prin d-l avocat Al. Zeuceanu.

Legea de urmărire. — Contestație. — Obligația contestatorului de a consemna suma, afară dacă e un terțiu. — Controlor fiscal urmărit pentru delapidările perceptorului. — Debitor direct al statului. — Art. 19 l. urmărire și art. 26 l. organiz. finanțelor statului.

3. Art. 19 din legea de urmărire pune îndatorire formală contestatorului, sub pedeapsă de nulitate, de a alătura la contestația sa recipisa de consemnarea sumei pentru care se face urmărirea, afară numai când contestația ar fi făcută de un al treilea.

Astfel, un controlor fiscal, care răspunde față de stat pentru delapidările săvârșite de un perceptor ce se află sub controlul său, este debitorul direct și personal al statului, care îl poate urmări conform legii de urmărire în baza deciziei date de Ministerul de finanțe conform art. 26 din legea organizării finanțelor statului, și deci contestația făcută de acel controlor fiscal, nu este admisibilă de cât cu condiție ca el să fi consemnat suma pentru care este urmărit. (*Cas. s. III, decizia No. 109 din 18 Februarie 1913, prin care s'a respins recursul făcut contra sentinței trib. Fălciu No. 179/912*).

Ecouri dela examenele de drept

XIX

— Când se poate întrebuița interpretarea restrictivă și când aceea extensivă?

Interpretarea restrictivă se întrebuițează, când înțelesul legii e clar; iar aceea extensivă, când înțelesul legii nu-i clar și legiuitorul vrea să deroage dela oare care reguli.